

Cartea lui Daniel - Numărul două sute

Desfășurarea profetică: a doua strângere și semnificația sa în escatologia adventistă

Jeff Pippenger

2024-05-05

Analizăm perioada profetică, reprezentată drept a doua strângere, pe care o identifică profetul Isaia și, ulterior, Sora White.

În ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un stindard pentru popoare; la el vor căuta neamurile, iar odihna lui va fi slăvită. Și va fi în ziua aceea că Domnul Își va întinde iarăși mâna, a doua oară, ca să dobândească rămășița poporului Său, care va fi rămas, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din insulele mării. Și va ridica un stindard pentru neamuri și va aduna pe cei izgoniți ai lui Israel, și pe cei risipiți ai lui Iuda îi va aduna laolaltă din cele patru colțuri ale pământului. Și pizma lui Efraim va înceta, iar potrivnicii lui Iuda vor fi nimicți; Efraim nu va mai pizmui pe Iuda, iar Iuda nu-l va mai strâmtora pe Efraim. Isaia 11:10-13.

Când poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este adunat pentru a doua oară, are loc o unire între acei ucenici, care a fost reprezentată de cele zece zile ce au precedat Cincizecimea, și la care Isaia se referă ca la un timp când: „Pizma lui Efraim va înceta, iar potrivnicii lui Iuda vor fi nimicți; Efraim nu va mai pizmui pe Iuda, iar Iuda nu-l va mai asupri pe Efraim.”

Încercări urmează să vină asupra poporului lui Dumnezeu, iar neghina urmează să fie despărțită de grâu. Dar Efraim să nu-l mai pizmuiască pe Iuda, iar Iuda nu-l va mai asupri pe Efraim. Cuvinte blânde, tandre, pline de compasiune vor curge din inimi și de pe buze sfințite. Este esențial să fim uniți, iar dacă toți căutăm blândețea și smerenia lui Hristos, vom avea gândul lui Hristos, și va fi unitate de duh. Review and Herald, 19 martie 1895.

Unificarea este un element al lucrării pe care Hristos o săvârșește atunci când îi adună pentru a doua oară pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Acea unitate a fost reprezentată de cele zece zile premergătoare Cincizecimii și de cele șase zile ale adunării de tabără de la Exeter, și ar fi putut fi împlinită între 1856 și 1863, dacă cei care trecuseră prin marea dezamăgire din 22 octombrie 1844 nu și-ar fi rătăcit calea.

Dar în perioada de îndoială și nesiguranță care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii advent și-au părăsit credința. S-au ivit neînțelegeri și dezbinări... Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit pe temeiul poruncilor lui Dumnezeu și al credinței lui Isus, cât de cu totul diferită ar fi fost istoria noastră!

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie astfel întârziată. Dumnezeu nu a rânduit ca poporul Său, Israel, să rătăcească patruzeci de ani prin pustie. El a făgăduit să-i conducă în mod direct în țara Canaanului și să-i așeze acolo ca un popor sfânt, sănătos și

fericit. Dar cei cărora li s-a propovăduit întâi nu au intrat „din pricina necredinței” (Evrei 3:19). Inimile lor erau pline de cărtire, de răzvrătire și de ură, iar El nu Și-a putut împlini legământul Său cu ei.

Timp de patruzeci de ani, necredința, cărtirea și răzvrătirea au împiedicat Israelul de odinioară să intre în țara Canaanului. Aceleași păcate au întârziat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. În niciunul dintre cazuri, vina nu a stat în promisiunile lui Dumnezeu. Necredința, spiritul lumesc, lipsa de consacrare și certurile din mijlocul poporului care se declară al Domnului ne-au ținut în această lume a păcatului și a durerii atâția ani. Mesaje alese, cartea 1, 68, 69.

Coborârea celui de-al doilea înger a evidențiat, la prima dezamăgire, o împrăștiere care a inițiat timpul de zăbovire, și apoi a dus la o perioadă de șase zile la adunarea de tabără de la Exeter, unde s-a realizat unitatea în jurul soliei, înaintea revărsării Duhului Sfânt în cadrul soliei Strigătului de la miezul nopții, la încheierea adunării.

Coborârea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844 a identificat o împrăștiere la Marea Dezamăgire și a inaugurat o perioadă de instruire, pe măsură ce adevărurile asociate cu Sfânta Sfintelor erau descoperite poporului lui Dumnezeu. Până în 1849, Domnul Își întindea mâna pentru a-Și strânge poporul a doua oară, iar până în 1851, diagrama din 1850 era prezentată. Acea diagramă reprezenta solia fundamentală și chiar solia care trebuia înălțată înaintea lumii ca un standard.

A doua adunare a ucenicilor de către Hristos a început îndată la coborârea Sa, iar adunarea celor din Exeter a început în perioada timpului de așteptare. În istoria răzvrătirii din 1863, a doua adunare a început cel puțin la cinci ani de la debutul procesului educațional care a pornit când lumina sanctuarului a fost dezvăluită în 1844. În 1848, Islamul mânia atunci națiunile. A doua adunare este reprezentată ca o lucrare progresivă, înfăptuită prin venirea celor zece zile care au precedat Cincizecimea, precum și prin cele șase zile ale adunării de tabără de la Exeter, și ar fi trebuit să fie încheiată până în 1856.

Lucrarea adunării poporului Său pentru a doua oară este lucrarea de încheiere a îngerului al treilea și este săvârșită de mâna lui Hristos.

Și când a sosit ziua Sabatului, a început să învețe în sinagogă; iar mulți, auzindu-l, erau uimiți, zicând: „De unde are omul acesta aceste lucruri? Și ce înțelepciune este aceasta care i-a fost dată, încât până și astfel de fapte de putere se săvârșesc prin mâinile lui?” Marcu 6:2.

Împrăștierea care are loc la coborârea simbolului divin inițiază un proces de încercare care, în cele din urmă, face să se manifeste două categorii de închinători și, prin aceasta, curățește templul.

Acela Își are lopata în mână și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc nestins. Matei 3:12.

În acea perioadă, poporul lui Dumnezeu trebuie să ia mesajul din mâna îngerului și să-l mănânce.

Și am văzut un alt înger puternic pogorându-se din cer, îmbrăcat într-un nor; iar pe capul lui era un curcubeu, și fața lui era ca soarele, iar picioarele lui ca niște stâlpi de foc; și avea în mâna lui o cârtică deschisă; și și-a pus piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ. Apocalipsa 10:1, 2.

La sosirea celui de-al doilea înger, la 19 aprilie 1844, poporul lui Dumnezeu era risipit. Fusese inițial adunat odată cu împlinirea profeției din Apocalipsa, capitolul nouă, versetul cincisprezece, la 11 august 1840, dar Domnul Își ținuse mâna peste o greșală în socotirea unor cifre de pe diagramă.

Am văzut că planșa din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia alterată; că numerele erau așa cum a voit El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre numere, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată. Scrieri timpurii, 74.

Retragerea mâinii Sale i-a îngăduit lui Samuel Snow să stabilească data corectă pentru vedenia care zăbovea.

Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Au fost conduși din nou la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost ridicată de pe cifre, iar greșala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843, dovedeau că ele aveau să se încheie în 1844.

Istoria primului și celui de-al doilea înger cuprinde o linie de jaloane asociată cu mâna lui Hristos. Când S-a pogorât la 11 august 1840 și la 19 aprilie 1844, El avea un mesaj în mâna Sa. Mâna Lui a călăuzit elaborarea și publicarea diagramei din 1843, în mai 1842. Tot mâna Lui a pecetluit o greșală în cifrele de pe diagramă. După împrăștierea care a urmat acelei prime dezamăgiri, Ieremia a stat singur din pricina mâinii lui Hristos. Apoi El Și-a retras mâna și astfel a desigilat mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. Actul de a-Și întinde mâna pentru a-Și aduna poporul a doua oară a avut loc din vremea primei dezamăgiri până la adunarea de tabără de la Exeter, după cum ucenicii au fost, în cele din urmă, adunați împreună la Ierusalim timp de zece zile înaintea revărsării Duhului Sfânt. La sosirea celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844, Domnul Și-a ridicat mâna.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că vremea nu va mai fi. Apocalipsa 10:5, 6.

De la prima adunare din 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844, istoria primului și a celui de-al doilea înger este marcată de mâna lui Hristos. La 22 octombrie 1844, al treilea înger a coborât, iar mica turmă milerită a fost risipită de Marea Dezamăgire. În acea zi, Hristos Și-a ridicat mâna spre cer și a jurat că timpul nu va mai fi.

A doua strângere din istoria perioadei 1844–1863 a început cu Hristos ridicându-Și mâna, având totodată în ea un mesaj care trebuia să fie mâncat. Apoi, în 1849, El Și-a întins mâna pentru a doua oară ca să-Și adune poporul risipit. Acel popor fusese adunat prin mesajul Strigătului de la miezul nopții și s-a risipit când evenimentul prezis nu a avut loc. La adunarea de tabără de la Exeter, Hristos Și-a adunat turma și i-a unit în jurul mesajului, așa cum făcuse în cele zece zile care au precedat Cincizecimea. Milleriții filadelfieni au părăsit adunarea de tabără de la Exeter și au repetat Cincizecimea. În 1856, Hristos era în afara mișcării care trecuse în Laodicea, căci Hristos stă în afara inimii unui laodicean și bate, căutând să intre.

Iată, Eu stau la ușă și bat: dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, iar el cu Mine. Apocalipsa 3:20.

În 1856, mâna lui Hristos bătea la ușa mișcării millerite laodiceene, însă în zadar. În 1849, cu șapte ani mai înainte, El începuse să-Și adune poporul pentru a doua oară, dar îndoiala și incertitudinea au oprit mișcarea filadelfiană.

„Dacă adventiștii, după marea dezamăgire din 1844, ar fi rămas neclintiți în credință și ar fi mers înainte uniți în providența deschisă a lui Dumnezeu, primind solia îngerului al treilea și, în puterea Duhului Sfânt, proclamând-o lumii, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu; Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit până acum ca să-Și primească poporul la răsplata lor. Însă, în perioada de îndoială și incertitudine care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii advent și-au părăsit credința. . . . Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit pe temeiul poruncilor lui Dumnezeu și al credinței lui Isus, cât de cu totul diferită ar fi fost istoria noastră!” Evanghelizare, 695.

La 11 septembrie 2001, Hristos a adunat poporul Său al zilei de pe urmă, care a fost apoi risipit la 18 iulie 2020. La 11 septembrie 2001, cei care au fost adunați au luat cartea ascunsă din mâna lui Hristos și au mâncat-o. La 18 iulie 2020, ei au respins porunca reprezentată de mâna Sa ridicată, care arăta că „timpul nu va mai fi”.

Milleriții filadelfieni nu au dat dovadă de răzvrătire în prezicerea lor falsă din 1843, căci au acționat potrivit întregii lumini pe care Domnul o descoperise, dar la 18 iulie 2020 laodiceenii mișcării celui de-al treilea înger s-au răzvrătit împotriva luminii asociate cu mâna Sa. După 1844, mișcarea filadelfiană a primului înger, „în perioada de îndoială și incertitudine”, „și-a părăsit credința” și a devenit laodiceană.

1856 reprezintă acel punct de tranziție, prefigurând un punct de tranziție pentru poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă.

Cândva în cei șapte ani dintre 1849 și 1856, mișcarea millerită filadelfiană s-a împotrivit mâinii Domnului, care se întindea să-Și adune poporul a doua oară, iar făgăduința era că atunci El avea să facă mai mult decât făcuse mai înainte.

La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară ca să-Și recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie să fie redublate în acest timp al strângerii. În

timpul împrăștierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul străngerii, Dumnezeu va vindeca pe poporul Său și îi va lega rănile. În timpul împrăștierii, eforturile făcute pentru a răspândi adevărul au avut doar puțin efect, au realizat puțin sau nimic; dar în timpul străngerii, când Dumnezeu și-a întins mâna ca să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul vor avea efectul lor rânduit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de râvnă în lucrare. Am văzut că era o rușine ca cineva să se refere la timpul împrăștierii pentru exemple după care să ne călăuzim acum, în timpul străngerii; căci dacă Dumnezeu nu face pentru noi acum mai mult decât a făcut atunci, Israel nu ar fi niciodată adunat. Este tot atât de necesar ca adevărul să fie tipărit într-o foaie, pe cât este să fie predicat. Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

În mod evident, Domnul a căutat să-Și ducă lucrarea înainte în unitate, dar unitatea, în mod vădit, se destrămase, iar "în perioada de îndoială și nesiguranță care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii adventului și-au abandonat credința." The Present Truth (mai târziu the Review and Herald) a început să fie publicată în 1849, iar până în 1851 diagrama din 1850 era disponibilă, dar până în 1856 mesajul celor "șapte vremi" din Leviticul douăzeci și șase a fost lăsat neterminat. Desigilarea mesajului de la 22 octombrie 1844 a avut loc atunci când profețiile de timp ale celor două mii trei sute de ani și ale celor două mii cinci sute douăzeci de ani s-au încheiat.

Sabatul era doctrina care strălucea deasupra celorlalte doctrine în acea vreme, iar timp de doisprezece ani s-a derulat un proces de încercare până când ultima probă a sosit în 1856. Acea probă privea odihna sabatică pentru pământ și a marcat sfârșitul unui proces de încercare care începuse cu odihna sabatică pentru oameni. Perioada de încercare purta semnătura lui Alfa și Omega. Anul 1856 a reprezentat, de asemenea, o sporire a cunoașterii cu privire la primul adevăr fundamental descoperit de Miller, astfel încât purta semnătura lui Alfa și Omega și la acel nivel. Adevărul despre Sabat, ca semn al poporului sfințit al lui Dumnezeu, era reprezentat prin sunarea celei de-a șaptea Trâmbițe, când taina lui Hristos în credincios, nădejdea slavei, este împlinită. „Șapte vremuri” erau reprezentate de Trâmbița Jubileului care trebuia să sune în Ziua Ispășirii.

Cei șapte ani din 1856 până în 1863 au reprezentat cele zece zile din Ierusalim pentru ucenici și cele șase zile ale adunării de tabără de la Exeter pentru milerii filadelfieni, dar, din păcate, perioada a devenit ilustrarea celor care refuză să-L urmeze pe Domnul pe măsură ce El îi conduce prin perioada de tranziție. Istoria primului și celui de-al doilea înger, care este perioada istorică a Celor Șapte Tunete, Îl prezintă pe Domnul întinzându-Și mâna pentru a-Și aduna poporul a doua oară, începând cu 19 aprilie 1844, și ilustrează un răspuns ascultător, când cei înțelepți L-au urmat pe Hristos în Locul Preasfânt.

Istoria primului Cadeș, care este istoria îngerului al treilea din 1844 până în 1863, identifică din nou faptul că Domnul Își întinde mâna ca să-Și adune poporul a doua oară, însă în acea istorie se manifestă răzvrătirea. Acum, pentru a treia oară, încă din iulie 2023, Domnul Își întinde din nou mâna ca să-Și adune poporul a doua oară, iar ei vor împlini al doilea Cadeș ca filadelfieni ascultători, căci semnătura adevărului identifică cele trei momente astfel: începutul și sfârșitul reprezintă filadelfieni ascultători, iar exemplul din mijloc reprezintă laodiceeni neascultători.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Vor lua bisericile aminte la solia laodiceană? Se vor pocăi sau, în pofida faptului că cea mai solemnă solie a adevărului — solia îngerului al treilea — este proclamată lumii, vor continua în păcat? Aceasta este ultima solie de îndurare, ultimul avertisment pentru o lume căzută. Dacă biserica lui Dumnezeu devine căldicică, ea nu se bucură de favoarea lui Dumnezeu nici mai mult decât bisericile care sunt înfățișate ca fiind căzute și au ajuns o locuință a demonilor, un adăpost al oricărui duh necurat și o colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Cei care au avut prilejuri să audă și să primească adevărul și care s-au unit cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, numindu-se poporul lui Dumnezeu păzitor al poruncilor, și totuși nu au mai multă vitalitate și consacrare față de Dumnezeu decât bisericile nominale, vor primi din plăgile lui Dumnezeu la fel de sigur ca bisericile care se împotrivesc legii lui Dumnezeu. Numai aceia care sunt sfințiți prin adevăr vor alcătui familia regală în lăcașurile cerești pe care Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui.

„Cel ce zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el” [1 Ioan 2:4]. Aceasta îi cuprinde pe toți cei care pretind că au cunoașterea lui Dumnezeu și că păzesc poruncile Lui, dar nu dovedesc aceasta prin fapte bune. Ei vor primi după faptele lor. „Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” [1 Ioan 3:6]. Aceasta se adresează tuturor membrilor bisericii, inclusiv membrilor Bisericilor Adventiste de Ziua a Șaptea. „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele: cel ce face dreptate este drept, după cum El este drept. Cel ce săvârșește păcatul este de la diavolul, fiindcă diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu: ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se vădesc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: oricine nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu-și iubește fratele” [1 Ioan 3:7-10].

Toți cei care pretind că sunt adventiști păzitori ai Sabatului și totuși continuă în păcat sunt mincinoși înaintea lui Dumnezeu. Umblarea lor păcătoasă lucrează împotriva lucrării lui Dumnezeu. Ei îi conduc pe alții în păcat. Cuvântul vine de la Dumnezeu către fiecare membru al bisericilor noastre: 'Și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, ca nu cumva ceea ce este șchiop să fie abătut din cale; ci, mai degrabă, să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul; vegheați cu luare aminte, ca nu cumva vreunul să se lipsească de harul lui Dumnezeu; ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, ivindu-se, să vă tulbure și prin ea mulți să fie întinați; ca nu cumva să fie vreun desfrânat sau om profan, ca Esau, care pentru o bucată de mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut. Căci știți că mai pe urmă, când a vrut să moștenească binecuvântarea, a fost respins; pentru că n-a găsit loc de pocăință, deși a căutat-o cu stăruință, cu lacrimi' [Evrei 12:13-17].

Aceasta se aplică multora care pretind că cred adevărul. În loc să-și abandoneze practicile desfrânate, se avântă pe o cale greșită de instruire, sub sofismele amăgitoare ale lui Satana. Păcatul nu este recunoscut ca păcat. Chiar conștiințele lor sunt întinate, inimile lor sunt corupte, chiar și gândurile sunt neconținut corupte. Satana îi folosește ca momeli pentru a ademini suflete la practici necurate care întinează întreaga ființă. 'Cel ce a disprețuit legea lui Moise [care era legea lui Dumnezeu] a murit fără milă pe mărturia a doi sau trei martori: Cu cât mai aspră pedeapsă, credeți, va fi socotit vrednic cel ce a călcat în picioare pe Fiul lui

Dumnezeu și a socotit sângele legământului, prin care a fost sfințit, un lucru profan, și a batjocorit Duhul harului? Căci Îl cunoaștem pe Cel ce a zis: A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul. Și iarăși: Domnul Își va judeca poporul. Este un lucru înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu' [Hebrews 10:28-31]. Manuscript Releases, volumul 19, 176, 177.